

slaaede Baner paa Langeland, at de burde være normalsporede og ikke, som af Kommissionen og af mig foreslaaet, smalsporede. Fra Kommissionens Side var det jo kun Banen til Spodsbjerg, der var foreslaaet, og det endda kun med $\frac{3}{4}$ Meters Spor, medens mit Forslag gaar ud paa at gøre den metersporet; det er nødvendiggjort ved, at Banen er bleven saa meget længere. Der bør imidlertid efter min Mening ikke være Tale om at gaa videre end til den metersporede Bane; netop her, hvor vi staa overfor en Ø, som i alt Fald ikke endnu, og vistnok ikke i en overskuelig Fremtid, hverken pr. Færge eller fast Bro, eller hvad det nu kan være, kommer i Sporforbindelse med vort øvrige Jernbanenet, mener jeg, at man bør kunne blive staaende ved en metersporet Bane, saa meget mere, som man ovre ved Kolding fra Egnens Side mener at kunne gøre det dér, hvor Forholdet er et helt andet. I hvert Fald vil jeg sige, at naar jeg er gaaet til — i Modsætning til, hvad der ellers er foreslaaet for Fyns Vedkommende —, at Statskassen yder et Tilskud af Halvdelen til Langelandsbanerne, er det netop under Hensyn til den mindre Bekostning, som den smalle Sporvidde vil medføre. Vilde man videre, maatte det i alt Fald være Øens Sag at betale hele Forskellen.

Jeg kommer saa til det tredie Afsnit i Lovforslaget, det om *Værdistigningen*, og vender mig da først til det ærede Medlem for Svendborg (W. Neergaard), da han jo er den eneste af de nogle og halvfjerds Talere, som nu have haft Ordet under denne Sag, der absolut og principielt har udtalt sig imod Værdistigningsafgiften paa det her foreslaaede Grundlag; thi naar det ærede Medlem antydede, at han vilde kunne gaa med til en Værdistigningsafgift, der udelukkende hvilede paa Frivillighedens Grund, er det jo saa godt som intet. Det var i øvrigt ganske vemodigt at høre disse Toner fra en svunden Tid, som gik igennem det ærede Medlems Foredrag. Han sparede jo ikke paa Krudtet, han kørte op med hele Batteriet, henviste til den private Ejendomsrets Ukrænkelighed, til Grundlovens § 82, at det var Ekspropriation, det drejede sig om, og at det var et socialdemokratisk Princip, der her var bragt til Anvendelse. Maa jeg med Hensyn hertil sige, at naar det ærede Medlem kalder det, her er Tale om, for Ekspropriation — han sagde selv: „saaledes kalder jeg det nu“ — kunne vi jo ikke nægte det ærede Med-

lem Ret dertil, men derfor bliver det alligevel lige meningsløst; saa maatte det ærede Medlem jo konsekvent kalde al Beskatning, i alt Fald af faste Ejendomme, for Ekspropriation. Her er jo ikke Tale om at tage noget af den paagældendes Ejendom fra ham, her er Tale om at lægge en Afgift, en Skat, derpaa, men det er ikke mellem almindelige Mennesker noget, der kaldes Ekspropriation, og det er det saa meget mindre, som der ikke en Gang her er Tale om at lægge en ny Byrde paa i almindelig Forstand, at lægge noget paa, der kun er Byrde; her er jo Tale om at give og kun forbeholde sig selv noget deraf. Her er kun Tale om de Værdier, som Staten skaber, helt ny Værdier, og saa siger man: Halvdelen deraf beholde vi selv, men Halvdelen deraf faar den anden jo dog. Naar en Mand siger til en anden: Jeg vil give dig en Krone; her har du 2 Kr., giv mig en igen — er det saa at tage noget fra den anden? Nej. Om Ekspropriation kan her fornuftigvis ikke være Tale, og lige saa lidt om herimod at paaberaabe sig Grundlovens § 82. Ogsaa det Argument have vi jo hørt mange Gange i tidligere Tider; det er rigtignok længe siden, og det er jo trist, om det skulde være Udviklingslinien for Højregruppen, at den nu i Stedet for at følge det Løsen, som den i gamle Dage gik frem under, omend med Urette: „Frihed og Fremskridt“, skulde vise sig i den Grad at ville skrue Tiden tilbage, som det ærede Medlem nu er inde paa. Han vil gaa de gamle kendte Veje, han vil ikke vige bort fra det Spor, vi i saa Henseende have været inde paa her i Landet, og „som vi have befundet os vel ved“, siger han. Ja, det minder mig om det Argument, som førtes i Marken en Gang, da der var Tale om Forbedring af Hustruens retslige Stilling. Da var der en gammel Ægtefælle, en Præst, som udtalte sig stærkt imod det og sagde: „Det er der ingen Grund til, for nu har jeg i 40 Aar ført Regimentet og befundet mig vel derved.“ Det er saa meget tristere at høre det ærede Medlem udtale sig saaledes, tristere for dem, der overhovedet ønske, at vi skulle komme frem her i Landet til ny og retfærdigere Samfundsforhold, end vi hidtil have kendt, som det ærede Medlem fra nogle Sider i alt Fald er blevet udpeget netop som Foregangsmand indenfor Højre, ja, som fremtidig Fører for Højregruppen, naar Pladsen da bliver ledig. Netop med dette for Øje vil jeg særlig bede sammenlignet det ærede Medlems Standpunkt til denne Sag med de Udtalelser, der faldt fra